

KAPITOLA 1

Kde nejsou potřeba boty

První myšlenka přišla z úplné tmy nevědomí. Ze stavu, kdy mozek není mrtvý, ale pracuje tak málo, že žádnou ideu nevytvoří. Kromě jediné...

Temnota je skutečná.

Cosí ho slaboučce zašimralo. Přístroje hibernačního lůžka mu právě zkracovaly nehty na rukou a nohou, což si vůbec neuvědomoval.

„Tomáši!“

Hlas k němu doputoval z takové dálky, že vůbec neuvažoval o odpovědi. Znamenalo *Tomáši* vůbec něco?

„Tomáši!“ ozvalo se teď z bezprostřední blízkosti.

Někdo ho shání? Jemu se chce spát! Jen prosím někdo zavřete dveře, jde sem zima...

Zády přistál na ledové podložce a spánek už nemohl předstírat. Spatřil starého muže, jak se nad ním sklání. Měl bystrá očka za obroučkami brýlí a holohlavý vršek hlavy, který lemovaly neposlušné, téměř bílé vlasy. Oblečený byl do pracovního pláště.

„Tomáši...“ Paul Pulsar ho ostýchavě podepřel. „Posaď se.“

Pomalu poslechl a snažil se prohlédnout podivným závojem, jenž tlumil svět okolo. V sále panovala zima, ticho a tma, ze které jen neochotně vyplouvala další hibernační lůžka. Byla zavřená, temná a kontrolky na nich zelené. Vytřeštil oči.

„Pro...“ chtěl promluvit, ale jen zachrčel.

„Vše je v pořádku,“ ujistil ho profesor. „Zbytek posádky se probudí za deset hodin, ale oni... Oni nepočkají!“

Tomáš civěl na hibernační lůžko před ním. Měl by se o kóji zajímat?

Profesor mu podal uniformu. Jeden rukáv, druhý, pořád byl napůl spící i ve chvíli, kdy se soukal do kalhot. Muž otevřel zásuvku pod lůžkem tak prudce, až narazila do chlapcových nohou.

„Promiň.“

Paul Pulsar ze zásuvky vyndával předměty: náramky na ovládání gravitace strčil Tomášovi do kapes, gravitační disk mu zastrčil za horní díl uniformy, zatímco odznak akademie Singularity mu přitiskl na hrud. Jako poslední mu přes hlavu přetáhl přívěsek se dvěma kovovými destičkami a mřížkou držící malý kamínek.

„Pokud se nemýlím, obvykle nosíš Královnu. Musíme jít!“ Starý muž svého chráněnce netrpělivě popohnal.

Tomáš nejasně tušil, že by měl něco udělat. Jako omámený následoval profesora k východu z hibernačního sálu, kde se nechal posadit do kadeřnického křesla. Velká helma klesla dolů, a zatímco zakrývala výhled na svět, profesor pořád mluvil.

„To jsou celí oni! Nedají vědět dopředu a najednou honem, honem, chtějí všechno hned!“

Helma vyjela vzhůru. Sáhl si do vlasů, aby měl jistotu, že má svůj úplně nejobyčejnější účes. Pulsar ho znovu popohnal ven ze sálu.

„V radě je pozdvižení. Všichni se chtějí vyjádřit!“

Vyklopýtal na dlouhou, úplně pustou a jen matně osvětlenou chodbu. Tělo měl ještě ztuhlé, těžké a nebyl schopen slova. Mluvení obstarával profesor.

„Všechny vzbudili! Nikomu, vůbec nikomu se to nelíbí!“ Zastavili u nápojového automatu, který hbitě připravil velký kelímek.

„Tvé kakao,“ pokynul starý muž a znovu ho gesty nutil ke spěchu. Chlapec kulhal za svým opatrovníkem a jeho slova vnímal jen napůl. Rozhlížel se po zhasnutých hibernačních sálech a rostlo v něm tušení, že na něco zapomněl.

„Nejvíc protestuje kapitánka Georgia Gemini. Takhle rozzlobenou jsem ji ještě nezažil! Major Fraxinus přímo zuří kvůli bezpečnosti. Proti

je i pan Dominus, ale u něho člověk nikdy neví pravý důvod. Admirál všechny uklidňuje, ale být na mně – šel bych tam sám!“

Míjeli křižovatky a odbočovali. Jindy by Tomáš dávno poznal, kam směřují, ale dnes mu cíl cesty jaksi nedocházel. Srkal nápoj a slepě následoval svého opatrovníka. Jdou k radě pátračů, když o ní profesor mluví?

„Měj oči a vůbec všechny své smysly otevřené! Vše pozoruj, na všechno se vyptej, nenech se odbýt!“ naléhal starý muž.

Křídla velkých dveří se rozjela do stran a odhalila rozměrnou prostorou náměstí. Podlaha směrem kupředu mírně klesala k obrovskému oknu, části skleněné kopule, jež se táhla několik desítek metrů doleva i doprava a tyčila se vysoko nad jejich hlavy. Byl tady *včera* a zároveň... před jakou dobou? Tehdy byla místnost plná lidí.

„Hlavně zjisti, proč tam jsi! Třeba ti chtějí sdělit nebo ukázat něco důležitého!“

Ted' Tomáš doopravdy procítl. Sledoval profesorův pohled vzhůru, kde za skleněnou kopulí svítila neznámá souhvězdí a miliony hvězd. Uvědomil si, že jsou v soustavě Pí, spali čtyřicet tři let a uletěli dvacet čtyři světelných let.

Zatímco zíral na oblohu, jedna z hvězd začala růst, až získala podobu rychle se přibližujícího zlatého disku. Uvědomil si chlad na nohou. Při pohledu k zemi spatřil bosá chodidla.

„Zapomněl jsem si boty,“ hlesl.

Profesor se rozpačitě podrbal ve zbytku vlasů.

„Tam, kam jdeš, Tomáši, nebudeš boty potřebovat,“ řekl Paul Pulsar rozechvěle a znovu vzhlédl k disku. Létající talíř zpomalil a plynule pronikl sklem, jako by neexistovalo. Sotva vstoupila dovnitř, mimozemská loď se otevřela. Ven vyjela plošina, na které stál osamocený Mobilián, v tu chvíli vůči lidem otočený hlavou dolů.

Gravitace Poutníka zmizela. Chlapec a muž ztratili pevnou půdu pod nohama, začali se otáčet, dokud nebyli orientovaní stejně jako návštěvník.

„To jsou celí oni,“ mumlal profesor, zatímco klesali k vrcholu kopule, jenž se nyní stal podlahou. Přistáli několik kroků od plošiny.

Mobilián se ani nepohnul a Tomáše zaplavil úplně obyčejný strach. Nejde k radě a nebude se svými přáteli. Náhle poznal, že nejvíc ze všeho si

přeje alespoň na okamžik spatřit toho nejdůležitějšího člověka ve vesmíru. Uchopil přívěsek na svém krku a přečetl jméno na kovových známkách. Lucie Nebeská – zelenooká holka, díky které se dostal do vesmíru.

„Profesore..“

„Nabízeli jsme kohokoliv jiného, ale chtěli tebe,“ kroutil Tomášův opatrovník omluvně hlavou a od svého chráněnce převzal nedopitý nápoj. „Zjisti proč!“

Tomáš pořád nechápal. Copak půjde úplně sám na mimozemskou loď?

Kroky k plošině jako by ani neudělal sám. Pohlédl na Mobiliána, který působil cize, vyhlížel nepřístupně a zřejmě se i mračil. Chlapec se tázavě ohlédl na svého opatrovníka, ale ten mu se zmučeným výrazem pokynul, aby vstoupil na plošinu.

Ufon se zamračil ještě víc. Natáhl svoji čtyřprstou ruku a Tomáš ucítil škubnutí na hrudi. Odznak akademie se odpoutal od uniformy a vzduchem zamířil k Mobiliánovi. Ten placku sevřel do dlaní, a když je znovu otevřel, bylo zařízení určené nejen ke komunikaci s Poutníkem pryč.

Chlapec vyvalil oči a znovu se otočil na profesora, který odznak se jménem Nebula právě vytahoval z kapsy.

Sotva Tomáš vstoupil na plošinu, začala rychle klesat zpátky do létajícího talíře.

„Na jak dlouho?“

„Tak dlouho, jak bude potřeba,“ odpověděl Paul Pulsar a jeho tvář nemohla být starostlivější.

Zatímco Mobilián zmizel v nitru létajícího talíře, Tomášovi zůstala hlava koukat ven.

Rychle se skrčil a hned poznal, že u Mobiliánů je vyšší gravitace.

„Au!“ zaúpěl, protože hlavou narazil do stropu. Trup mimozemského stroje se zacelil a vykounout ven už nešlo. Loď se dala do pohybu a Tomáše zaplavila hrůza.

Posílají ho k mimozemšťanům! Nepomáhalo říkat si, že s cestou souhlasí admirál a snad nehrozí nebezpečí. Zhluboka dýchal a snažil se nepanikařit. V hlavě mu zněla profesorova slova, aby měl všechny smysly otevřené.

Byl v úzké zakřivené chodbě, která očividně sledovala obvod plavidla. Osvětlená byla mdlým nazelenalým světlem vycházejícím z podivného vzoru na stěnách. Nebyly hladké a na omak mu připadaly lepkavé, ale na prstech nic neulpívalo.

Skrčený se vydal vpřed, brzy došel do malé místnosti, zřejmě pilotní kabiny. Seděla tam řada Mobiliánů, rukama hýbali ve vzduchu, oči zavřené. Další ufon se zpola v sedu zpola v lehu vznášel nad podlahou. Ruce a nohy měl obmotané smyčkami modře a zeleně pableskujících hadiček či snad kabelů. Hýbal končetinami a svítící vlákna, jež začínala a končila volně v prostoru, se zkracovala a prodlužovala. S každým jeho pohybem Tomáš ucítil zabrnění po páteři. Podobný pocit znal, byl spojený s chvílemi, kdy Singularita měnila rychlost.

Jenže zatímco na akademii slabé mravenčení téměř nevnímal, tady zesilovalo, jako by mu někdo vrazil jehličku do páteře. Jako by věc nebyla nepříjemná sama o sobě, začal si uvědomovat cosi dalšího. Podivný tlak v hrudi budící dojem, že uvnitř něho roste něco znepokojivého. *Na všechno se vyptej...*

„Co to děláte?“ vyhrkl, aby překonal strach.

Jeden ufon otevřel oči a natáhl ruku. Na dálku Tomáše zvedl a divoce roztočil, až narážel do stěn a z hrdla se mu draly výkřiky. Cosi mu skočilo na záda a zacpalo pusou, vzápětí odplul z místnosti.

„Fuhabi!“ vydechl úlevou, když se přestal otáčet a cizinec z něho slezl. Byl to opravdu on. Malý mimozemšťan, který na sobě kromě širokého pásu neměl nic.

„Nekřič a nejlépe vůbec nemluv, Tomáši Nebulo!“

„To bylo pilotní křeslo?“ šeptal. Se známou bytostí po boku měl mnohem jistější pocit. „Co tady děláte a... co tady dělám já?“

„Psst!“ vyzval ho cizinec k tichu posunkem a na pusou si položil prst směrem dolů, nikoliv vzhůru, jak gesto od nepaměti dělají lidé.

„Už tam budeme,“ řekl Fuhabi a vedl ho chodbou dál.

„Měl jsem o vás strach,“ šeptal Tomáš a pořád se rozhlížel, strach teď měl hlavně o sebe. „Co jste dělal těch čtyřicet tři let? Byl jste v hibernaci?“

„Občas.“

Plavidlo prudce zpomalilo. Tak prudce, že by manévr člověka rozmačkal, nebýt vnitřní gravitace lodi, jež zpomalení kompenzovala. Běžný

